

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1422010097
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1422010097.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Márie Šimkovej a Ing. Mgr. Anny Prikrylovej, v trestnej veci obžalovaného G. Š. pre prečin kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp.zn. B4-2T/23/2022 zo dňa 16.10.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.02.2026 jednomyselne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1, písm. d) Trestného poriadku sa prvostupňový rozsudok z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

G. Š., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom T. XX, R.,

podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV sp.zn. 1Pv 376/21/1104 podanej dňa 12.04.2022 v bodoch 1) a 2) pre prečiny kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1) obžalovaný v presne nezistenom čase v mesiaci august 2019 ponúkal na internete možnosť zarobiť si masážami v Bratislave, na túto ponuku práce reagovala poškodená G. V. Š., bytom E. XXX/X, okres U. Q., ktorá sa následne od obžalovaného dozvedela, že v skutočnosti pôjde o poskytovanie erotických služieb, s čím poškodená súhlasila, pretože si potrebovala zarobiť peniaze, na to obvinený vytvoril poškodenej na portáli poker.sk profil za účelom komunikácie s klientmi, ktorí majú záujem o sexuálne služby, pričom oficiálne sa v zverejnenom profile uvádzalo poskytovanie masáží, a následne v období od augusta 2019 do novembra 2019 v byte obžalovaného č. XX na štvrtom poschodí na T.B. XXXX/XX, R., po vzájomnej dohode s obvineným a so súhlasom obžalovaného, poškodená poskytovala záujemcom sexuálne služby (podľa prania záujemcu klasický sex, orálny sex, análny sex) za sumu približne 60 až 70 Eur za hodinu sexu, a za každého zákazníka dostala poškodená 20,- Eur od obvineného a zvyšné peniaze si nechal obžalovaný,

2) od presne nezisteného času najskôr od 24. mája 2021 do mesiaca jún 2021, a následne dňa 15. októbra 2021, a následne dňa 16. októbra 2021 v čase od 10:00 hod. do 12:30 hod., v byte obvineného č. XX na štvrtom poschodí na T. XXXX/XX, R., poškodená po vzájomnej dohode s obžalovaným a so súhlasom obžalovaného poskytovala záujemcom sexuálne služby (podľa prania záujemcu klasický sex, orálny sex, análny sex), pričom obžalovaný vytvoril poškodenej na portáli poker.sk dňa 15. októbra 2021 profil „lea-super-masaz“ za účelom komunikácie s klientmi, ktorí majú záujem o sexuálne služby, pričom oficiálne sa v zverejnenom profile uvádzalo poskytovanie masáží, a záujemcovia platili za sexuálne

služby približne 60 až 70 Eur za hodinu sexu, z čoho dostala poškodená 20,- Eur od obžalovaného a zvyšné peniaze si nechal obžalovaný,

nakoľko skutky nie sú trestnými činmi.

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sa obžalovaný G. Š. oslobodzuje spod citovanej obžaloby podanej v bode 3) pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

3) obžalovaný dňa 10. júna 2021 v čase o 14:35 hod. v Bratislave po L. Z. od OD Lidl k čerpacej stanici Shell viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia, modrej farby, EČV: D.-XXXEV, a to napriek tomu, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, pod č. ORP-P-243/BAIV-ODI1-2020 zo dňa 29. septembra 2020, právoplatný dňa 09. novembra 2020 mu bol okrem iného uložený aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 48 mesiacov, a tiež napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, pod sp. zn. OT/133/2020 zo dňa 25. novembra 2020, právoplatný dňa 25. novembra 2020, mu bol okrem iného uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu štyri roky,

pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v bodoch 1) a 2) uznal obžalovaného G. Š. vinným zo spáchania prečinov kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona a v bode 3) zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe, ktorý je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd prvého stupňa za skutok v bode 1) podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j) , § 37 písm. h) , § 41 ods. 1 , § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) , § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. OT/133/2020 zo dňa 25.11.2020, v rámci súhrnného trestu podľa § 61 ods. 1 , ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 4 roky. Za skutky v bodoch 2) a 3) súd prvého stupňa podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h) , § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, a pre výkon tohto trestu obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 2 roky. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci, a to 1ks notebooku značky Asus so vsunutým USB kľúčom, 1 ks notebooku značky Toshiba, 47 ks SIM kariet, tlačítkový mobilný telefón značky Nokia, typ RM-713, 2ks SIM kariet a nabíjačka, tlačítkový mobilný telefón značky Nokia, typ RM-970, 1ks SIM karta, mobilný telefón značky Sony, a mobilný telefón značky Sony, modrej farby, ktorých vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stáva štát. Napokon podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaný aj prokurátor v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie obžalovaného smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného, a to proti výroku o treste za skutky v bodoch 2) a 3) a proti výroku o ochrannom opatrení. V písomných dôvodoch odvolania prokurátor vzal späť odvolanie smerujúce proti výroku o ochrannom opatrení.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom obhajcu podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 18.10.2023. Obhajoba hodnotiac vykonané dôkazy upozorňuje, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný spáchal skutky popísané v obžalobe. Nepodarilo sa preukázať, že sa

v jeho byte vôbec stal skutok kladený mu za vinu. Vypovedala k nemu iba jediná svedkyňa, pričom vo svojej výpovedi pred súdom dňa 01.03.2023 sama priznala, že klamala, a to opakovane. Táto svedkyňa navyše samu seba definovala ako „onkologicko–psychiatrického pacienta“, bez bližšieho upresnenia svojej psychiatrickej diagnózy, ktorou má trpieť. Bez tejto informácie a bez vyjadrenia kvalifikovaného psychiatra však nie je možné brať jej výpoveď ako hodnovernú alebo dokonca presvedčivú. Prvostupňový súd v tomto smere nevykonal žiadne zisťovanie ani overenie jej psychického stavu. Na základe tejto svedeckej výpovede teda nemožno ustáliť, že by sa obžalovaný dopustil skutku kupliarstva, ako to tvrdí obžaloba, jej získanie či zjednanie na vykonávanie prostitúcie z jeho strany nie je žiadnym spôsobom preukázané. Výpoveď svedčí o tom, že obžalovaný poskytol na cca 2 kalendárne dni tejto svedkyňi izbu vo svojom byte za účelom, aby v nej poskytovala masérské služby, avšak táto - iba podľa vlastného tvrdenia, ktoré nie je možné potvrdiť - mala poskytnúť aj iné, sexuálne služby. Ak svedkyňa obžalovanému vyplatila nejaké finančné prostriedky, čo sa však v konaní v skutočnosti nepreukázalo, tvrdí to iba ona, je zrejmé, že tieto predstavovali odplatu za užívanie časti bytu obžalovaného, ktorý svedkyňa mala užívať, ktorá odplata je prirodzená a primeraná.

V nadväznosti na uvedené obhajoba poukazuje na to, že zbytočne rozsiahle úvahy prvostupňového súdu na str. 7 až 21 rozsudku ohľadom údajného skutku kupliarstva sú v skutočnosti zavádzajúce a ich hlavným účelom je odvedenie pozornosti od podstaty tejto trestnej veci, ktorou je fakt, že sa súd pokúša uznať obžalovaného vinným na základe jedinej výpovede psychicky chorej osoby, ktorá v tejto výpovedi sama seba usvedčuje z opakovaného klamstva. Pri starostlivom preštudovaní tejto časti rozsudku však zistíme, že bolo preukázané inzerovanie poskytovania masérskych, ale v žiadnom prípade nie sexuálnych služieb. V byte obžalovaného zaistené notebooky, SIM karty a mobilné telefóny sa používali na inzerciu a dojednávanie masážnych služieb, ako napokon podľa prvostupňového súdu vyplýva aj z obsahu záznamov na nich zistených, resp. v nich obsiahnutých. Preto obhajoba konštatuje, že úvahy prvostupňového súdu obsiahnuté v rozsudku o elektronických zariadeniach v byte obžalovaného či vytváraní profilov na sociálnej sieti Pokec možno vzťahovať výlučne na poskytovanie legálnych masážnych služieb, ako koniec koncov konštatuje samotný prvostupňový súd. Tieto zariadenia či aktivity obžalovaného na sociálnych sieťach preto nemajú žiadny vzťah k údajnému skutku kupliarstva, ani o získavaní finančných prostriedkov z prostitúcie obžalovaným. Prvostupňový súd v rozsudku v skutočnosti nepopísal žiadne obžalovaným získané konkrétne finančné čiastky v konkrétnej časovej väzbe na akúkoľvek preukázanú prostitúciu, či už zo strany svedkyne - poškodenej alebo iných osôb. Finančné prostriedky získané údajne od svedkyne - poškodenej pritom v skutočnosti predstavovali platby za dočasné užívanie časti nehnuteľnosti.

Opakovane pritom obhajoba poukazuje na skutočnosť, že aj samotné poskytovanie finančných prostriedkov a ich pôvod vyplýva výlučne zo svedeckých výpovedí svedkyne - poškodenej a svedka G. E., ktorých obžalovaný v tom čase obvinil z krádeže jeho osobných vecí - oblečenia, a ktorí sa teda svojimi následnými výpoveďami snažili obžalovaného poškodiť. Ich svedectvá obhajoba považuje za nepravdivé a nepodložené, nehovoriac o tom, že svedok E. na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať z dôvodu, aby sebe a svedkyňi - poškodenej neprivodil trestné stíhanie. Orgány činné v trestnom konaní ani prvostupňový súd, hoci im okolnosti výpovedí týchto svedkov boli od počiatku známe, sa pritom až do vyhlásenia rozsudku nesnažili ich svedectvá žiadnym spôsobom overiť, napriek opakovaným námietkam obhajoby, ani k nim nepristupovali pri ich hodnotení s potrebnou obozretnosťou. Pritom súd na hlavnom pojednávaní vykonal dôkaz zvukovým záznamom z tiesňovej linky 158, kde je zrejmé, že telefonát obžalovaného na políciu trval väčšinu cesty autobusom na hlavnú stanicu v Bratislave, a je teda zrejmé, že tvrdenie svedkyne o tom, že obžalovaný mal počas cesty komunikovať s ňou, je ďalšia zjavná nepravda.

Zistenia prvostupňového súdu týkajúce sa preberania finančných čiastok, používania SIM kariet či mobilných telefónov, registrácii na sociálnej sieti Pokec, obrazových súborov s nahotou či videí teda nesvedčia, ani bez ďalšieho nemôžu svedčiť, o spáchaní prečinu kupliarstva obžalovaným.

O nepravdivosti tvrdení svedkyne - poškodenej o údajnom poskytovaní sexuálnych služieb v byte obžalovaného svedčí aj dostupná elektronická komunikácia (Príloha č. 1 a Príloha č. 2 tohto odvolania). Priložené snímky obrazovky z dotknutého obdobia svedčia o tom, že svedkyňa - poškodená sexuálne služby v skutočnosti neposkytovala. Vo vzťahu k SIM karte č. 42 spomenutej na str. 11 rozsudku obhajoba konštatuje, že prvostupňový súd žiadnym spôsobom nekonkretizuje, vo vzťahu k akým osobám bola zistená elektronická komunikácia a akým spôsobom ustálil, že obžalovaný mal byť v čase

prenosu jednou zo strán zachytenej elektronickej komunikácie. Rovnaká nezrozumiteľnosť a neurčitosť sa vzťahuje aj k ďalej spomenutej SIM karte č. 2, kde prvostupňový súd ani len nekonkretizuje, či a ako má zachytený obsah súvisieť s údajnými sexuálnymi službami a obžalovaným. Úplne nepodložený je potom záver prvostupňového súdu o tom, že svedkyňa - poškodená nemala byť jedinou osobou, ktorá „vykonávala predmetné sexuálne služby“. Kde, kedy a s kým sa mali tieto údajné ďalšie „predmetné“ sexuálne služby poskytovať sa však už z odôvodnenia rozsudku dozvedieť nemožno.

Obhajoba upozorňuje aj na značné nepresnosti v rozsudku, ktoré svedčia o zaujatosti prvostupňového súdu voči obžalovanému, a to v dôležitej otázke týkajúcej sa časového obdobia roku 2021, kedy mal so svedkyňou - poškodenou zjednať podmienky poskytovania služieb. Vo svojej prvotnej výpovedi v prípravnom konaní dňa 16.10.2021 svedkyňa - poškodená na str. 5 zápisnice výslovne uviedla, že k tomu malo dôjsť v mesiacoch apríl - máj. V uvedenom období však bol obžalovaný preukázateľne stíhaný väzobne, ako uvádza aj prvostupňový súd na str. 7 a 8 rozsudku, pričom väzba končila dňom 24.05.2021, t.j. na konci mája. Prvostupňový súd si zjavne vo svojej argumentácii na str. 7 rozsudku úmyselne „upravil“ obdobie, o ktorom v skutočnosti vypovedala svedkyňa - poškodená v prípravnom konaní, a to na obdobie po 24.05.2021. Súd teda nesprávne uviedol, že o tomto časovom období vypovedala aj svedkyňa, čo nie je pravda. Svedkyňa - poškodená uvádza toto obdobie inak, iba ako mesiace „apríl - máj“, takže je vysoko pravdepodobné, že klame aj v tejto otázke, keďže počas týchto mesiacov bol obžalovaný vo väzbe.

Prvostupňový súd teda, napriek tomu že na str. 19 rozsudku považuje prvotné výpovede svedkov za najdôveryhodnejšie, obsah takejto výpovede výslovne ignoruje a manipuluje výpoveď svedkyne - poškodenej tak, aby v rozpore s faktami budila dojem dôveryhodnosti. Prvostupňový súd sa teda v tejto otázke snaží manipuláciou posilniť značne nedôveryhodnú výpoveď svedkyne - poškodenej v dôležitej otázke zjednania podmienok vzájomnej spolupráce, a to v neprospech obžalovaného.

Nesprávny a nepodložený je záver prvostupňového súdu na str. 18 rozsudku, že v predmetné dni dňa 15. a 16.10.2021 malo byť preukázané, že obžalovaný mal mať vedomosť o tom, aké služby poskytovala svedkyňa - poškodená v jeho byte. Samotná svedkyňa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že nevie, či obžalovaný o tom vedel a tiež to, že jej mal vytvoriť profil s názvom „lea super masáž“. Za preukázané nemožno považovať ani to, že takéto služby boli v byte obžalovaného vôbec poskytnuté. V tomto smere prvostupňový súd nevykonal žiadne dôkazy, ktoré by potvrdili výpoveď svedkyne - poškodenej vo vzťahu k ňou uvádzaným časovým obdobiam a nepochopiteľne založil odsudzujúci výrok ohľadom prečinu kupliarstva výlučne na jej výpovedi, ktorá rozhodne nespĺňa parametre jednoznačnosti, logiky či konzistentnosti, ako nesprávne uvádza prvostupňový súd na str. 21 rozsudku. V tejto súvislosti obhajoba odkazuje na Prílohu č. 1 a Prílohu č. 2 odvolania, z ktorých je zrejmé, že svedkyňa nevypovedá pravdu.

Svedecká výpoveď svedkyne - poškodenej V. Š. bez ďalšieho nemôže preukázať poskytovanie sexuálnych služieb v byte obžalovaného, a už vôbec nepreukazuje, že by obžalovaný o poskytovaní takýchto služieb vôbec vedel. Výpoveď je plná rozporov, svedkyňa sa priznáva ku klamstvám vo vzťahu k obžalovanému ako aj jej vtedajšiemu snúbencovi, a sama tvrdí, že trpí bližšie nešpecifikovanou psychiatrickou diagnózou, pričom nie je zrejmé, nakoľko mohla táto diagnóza ovplyvniť jej vnímanie a následne jej svedecké výpovede. Z jej výpovede tiež nie je zrejmé, koľkým klientom mala svedkyňa poskytnúť sexuálne služby, a či sa tak vôbec stalo, nakoľko v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie.

Akákoľvek objednávka či poskytovanie sexuálnych služieb nevyplýva ani z oboznámených listinných dôkazov. Tieto dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní teda obsah obžaloby nepodporujú, nájdené veci mohli byť použité na rôzne účely, čo koniec koncov konštatuje aj obžaloba na str. 5, keď konštatuje, že „domovou prehliadkou sa žiadny priamy dôkaz o trestnej činnosti obžalovaného nezistil“. K tomu obhajoba dodáva, že nájdené predmety nepredstavujú ani nepriame dôkazy o žiadnej trestnej činnosti obžalovaného. Profily na sociálnej sieti, ani nájdené SIM karty či elektronicke zariadenia nemajú žiadnu väzbu ku akýmkoľvek sexuálnym službám poskytovaným vypočutou svedkyňou či inou konkrétnou osobou, hoci sa túto argumentačnú líniu snaží prvostupňový súd v rozsudku vytrvalo podsúvať.

Obhajoba ďalej poukazuje na to, že svedok G. E. na hlavnom pojednávaní dňa 12.04.2023 odmietol vypovedať s odôvodnením, že by svojou výpoveďou mohol spôsobiť trestné stíhanie nielen sebe, ale

aj svojej snúbenici, svedkyňi - poškodenej V. Š., čím zásadne spochybnil jej výpovede v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní. Ani z výpovede tohto svedka v prípravnom konaní nevyplývalo, že by on osobne bol svedkom akéhokoľvek poskytovania sexuálnych služieb v byte obžalovaného. Z jeho svedeckej výpovede v prípravnom konaní vyplýva, že sa vo vzťahu k údajným sexuálnym službám jednalo výlučne o svedectvo z počutia, kedy sa mal o údajnom poskytnutí sexuálnych služieb dozvedieť až dodatočne od svojej vtedajšej snúbenice.

K údajným skutkom kupliarstva formulovaným v obžalobe sa teda nepotvrdilo podozrenie, že by táto svedkyňa mala poskytovať sexuálne služby. Svedkyňa sama priznáva viaceré svoje klamstvá, čo sa zjavne v plnej miere vzťahuje aj k jej výpovediam v prípravnom konaní, preto nemožno jej rozporuplné tvrdenia o poskytovaných službách hodnotiť ako dôveryhodné. Podstatné však je, že tvrdenia svedkyne nie sú žiadnym spôsobom overiteľné a ani neboli navrhnuté a vykonané dôkazy na ich overenie. Jej svedectvo je zásadne spochybnené aj ďalším predvolaným svedkom E., ktorý na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať s odôvodnením, že by svojou výpoveďou mohol spôsobiť trestné stíhanie nielen sebe, ale aj svojej snúbenici - svedkyňi V. Š., čím zásadne spochybnil nielen svoje výpovede z prípravného konania, ale aj výpovede svedkyne Š. z prípravného konania, ako aj z hlavného pojednávania. Vo svetle tejto skutočnosti, kedy sa aj jeho výpoveďou potvrdzuje fakt, že svedkyňa opakovane nehovorila pravdu ohľadom služieb poskytovaných počas 2 dní v byte obžalovaného, nemožno jej výpoveď považovať za hodnoverný dôkaz svedčiaci o obžalovanom vo vzťahu k obvineniu z prečinu kupliarstva.

Ku skutku marenia výkonu úradného rozhodnutia obhajoba poukazuje na to, že v prípravnom konaní ani neskôr nebola osoba páchatela stotožnená zákonným spôsobom, teda formou rekognície podľa § 138 v spojení s § 126 Trestného poriadku. Tento postup orgány činné v trestnom konaní ani súd neaplikovali, napriek tomu, že primárnym účelom výsluchov svedkov M. D. a K. D. bolo zistiť totožnosť páchatela skutku. Podľa § 126 Trestného poriadku „ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu. Rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov. K rekognícií treba vždy pribrať nezúčastnenú osobu.“ Nebol teda dodržaný predpísaný procesný postup, pričom uvedené porušenie ustanovení Trestného poriadku žiadnym spôsobom neodôvodnil policajť, prokuratúra ani prvostupňový súd. Obhajoba konštatuje, že pokiaľ ide o preverenie podozrenia zo spáchania skutku marenia výkonu úradného rozhodnutia, ktorý mal byť spáchaný dňa 10.06.2021 o cca 14:35 hod., nebola zákonným spôsobom stotožnená osoba páchatela predpísanou formou rekognície, so všetkými kontrolnými prvkami pre tento procesný inštitút predpísanými, osobitne úvodnými popisom opoznávaného objektu, ktorý je pri opoznávaní kritický. Účelom rekognície je práve vytvorenie väzby medzi úvodným popisom osoby a po ňom bezprostredne nasledujúcim ukázaním opoznáwanej osoby medzi viacerými osobami podobného zovňajšku, či už „in natura“ alebo podľa fotografií. Výpovede vypočutých príslušníkov PZ teda nie je možné považovať za relevantné dôkazy, pokiaľ ide o stotožnenie osoby, ktorá mala v uvedenom čase viesť motorové vozidlo, nakoľko nespĺňajú Trestným poriadkom predpísané náležitosti pre opoznávanie osôb pre účely stotožnenia osôb, v zmysle § 126 Trestného poriadku. Obžalovaný ich vníma ako účelový pokus obísť inštitút rekognície a za každú cenu a bez potrebnej právnej kvality stotožniť obžalovaného do času a miesta, kde sa vtedy nenachádzal. V prípade svedka D. sa navyše jedná výlučne o svedectvo z počutia, nakoľko tento sa mal v rozhodnom čase podľa vlastného vyjadrenia i vyjadrenia jeho kolegu nachádzať vo vnútri objektu čerpacej stanice Shell Karlova Ves a osobu vodiča v skutočnosti ani nevidel. Skutočnosť, že obžalovaný nebol zadržaný ani dvomi následne zasahujúcimi príslušníkmi PZ tiež nasvedčuje tomu, že sa na danom mieste a v danom čase v skutočnosti nenachádzal.

V tejto súvislosti dáva obhajoba do pozornosti odvolacieho súdu výpoveď svedkyne M. R. na hlavnom pojednávaní dňa 03.05.2023, kde táto svedkyňa k údajnému skutku výslovne uviedla nasledovné (str. 2 zápisnice): „Ja nechcem vypovedať, lebo to sa nestalo, to je vymyslené. Nechcem vypovedať z toho dôvodu, aby som nebola trestne stíhaná. Bolo to celé zinscenované, celé to bolo vymyslené. Z toho dôvodu odmietam vypovedať. Moje svedomie mi hovorí, že nie.“ Uvedené výroky svedkyne potvrdzujú pôvodný názor obžalovaného, že celá udalosť, ktorá sa podľa tvrdenia vypočutých príslušníkov PZ mala odhrať dňa 10.06.2021 o cca 14:35 hod. na čerpacej stanici Shell Karlova Ves a pri ktorej sa mal obžalovaný údajne dopustiť prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, sa v skutočnosti zrejme odohrala inak a bez jeho účasti. Svedčí o tom aj časť elektronickej komunikácie svedkyne R. zo dňa

06.06.2021, ktorú obžalovanému následne poskytol jej vtedajší priateľ vo forme snímky obrazovky svojho mobilného telefónu, a ktorú obhajoba prikladá ako Prílohu č. 3 tohto odvolania. Z jej obsahu vyplýva, že sa s vysokou pravdepodobnosťou jednalo o situáciu, kedy bol obžalovaný nepravdivo označený - udaný za osobu vedúcu toho dňa motorové vozidlo v okolí čerpacej stanice Shell v Karlovej Vsi, aby mu následne mohlo byť účelovo vznesené obvinenie z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Po jeho uväznení by sa iné osoby zmocnili jeho bytu, ktorý by mohli počas jeho väzby či výkonu trestu nerušene užívať.

Pokiaľ ide o obsah dôkazu - kamerového záznamu, z jeho obsahu zjavne nie je možné ani vzdialene určiť totožnosť osoby vystupujúcej z motorového vozidla Škoda Fabia a tento žiadnym spôsobom nesvedčí proti obžalovanému. Obhajoba tiež upozorňuje na chybu konania, ku ktorej došlo tým, že prvostupňový súd bez relevantného odôvodnenia odmietol vypočuť obžalovaným navrhovanú svedkyňu - jeho matku, ktorej výsluch na výzvu súdu na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 12.09.2023 obžalovaný odôvodnil objasnením skutočností súvisiacim s jeho finančnou situáciou v dotknutom období (str. 3 zápisnice z HP), ako spolu s návrhom uviedol. Toto svedectvo malo vyvrátiť tvrdenia svedkyne - poškodenej V. Š. o ňou tvrdenom, ale nijako nepreukázanom poskytovaní finančných prostriedkov obžalovanému, keďže jeho matka mu ako invalidnému dôchodcovi dlhodobo finančne vypomáha a má dobrý prehľad o jeho finančných pomeroch. Prvostupňový súd, napriek tomu, že sám vyzval strany na prednesenie návrhov na doplnenie dokazovania, zamietnutie tohto návrhu nijako neodôvodnil, a to napriek tomu, že svedectvo svedkyne - poškodenej V. Š. je už aj tak značne nedôveryhodné a plné rozporov, a obhajobou navrhované svedectvo ho mohlo úplne vyvrátiť. Takýmto ničím neodôvodneným postupom prvostupňový súd porušil ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby a bezdôvodne odmietol vykonať dôkaz v neprospech obžalovaného.

K výroku o uložení ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou obhajoba uvádza, že tento výrok nemá oporu v aktuálnej judikatúre Najvyššieho súdu SR týkajúcej sa ochranných liečení a navyše je v rozpore so závermi jedného z dvoch znaleckých posudkov založených v spise. Platí, že ak chce súd pristúpiť k uloženiu ochranného liečenia, rozhodnutie o jeho uložení musí prijať na základe aktuálneho znaleckého posudku, inak je jeho uloženie neprimerané a nezákonné. Nebezpečnosť páchatel'a je vždy potrebné preukazovať k okamihu rozhodovania súdu o ochrannom liečení, nie je preto prípustné, aby súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku vykonaného v prípravnom konaní, ktorý bol vypracovaný s podstatným časovým predstihom pred rozhodovaním súdu a v čase rozhodovania súdu o ochrannom liečení už nemusí byť (z dôvodu plynutia času) aktuálny. Tento záver a tiež rozsah dokazovania súdu vymedzil napríklad Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2Tost/67/2021 zo dňa 26.04.2022 nasledovne: „Spáchanie činu inak trestného nepríčetným páchatel'om samo o sebe však nestačí na uloženie ochranného liečenia, ak nie je súčasne splnená aj podmienka, že pobyt páchatel'a na slobode je nebezpečný. Stav nepríčetnosti musí existovať v čase spáchania činu, ale nebezpečnosť pobytu páchatel'a na slobode treba posudzovať podľa stavu existujúceho v čase rozhodovania súdu o ochrannom liečení. Podľa ustálenej judikatúry nemožno nebezpečenstvo pobytu páchatel'a na slobode vyvodzovať iba z jeho konania, ktoré inak vykazuje znaky trestného činu. Pre záver o pravdepodobnosti možného opakovania takéhoto inak trestného konania, sa musí zisťovať stupeň duševnej poruchy páchatel'a, prípadne jeho doterajšie recidivistické prejavy, ktoré môžu vytvárať stav nebezpečenstva pre spoločnosť pri jeho ponechaní na slobode. Posúdenie takýchto prípadov závisí od druhu duševnej poruchy, jej stupňa a prejavu správania trestne nezodpovedného páchatel'a. Samotné odporúčanie znalcov lekárov či je, alebo nie je vhodné páchatel'ovi protiprávneho činu uložiť ochranné liečenie, nie je dostatočným podkladom na rozhodnutie súdu o tejto otázke. Takéto rozhodnutie môže súd vydať až na základe zhodnotenia všetkých dôkazov prichádzajúcich do úvah (R 58/1968, R 11/1974, R 23/1979).“ Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, psychický stav musí byť do istej miery závažný, aby sa mohol považovať za „skutočnú“ duševnú poruchu. Aby bola dotknutá duševná porucha kvalifikovaná ako skutočná duševná porucha v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. e) Dohovoru, musí byť taká závažná, že si vyžaduje liečbu v ústave vhodnom pre pacientov s duševnými chorobami. Vnútroštátne súdy musia pomocou zodpovedajúcej lekárskej pomoci dostatočne zistiť príslušné skutočnosti (či osoba trpí duševnou poruchou), na ktorých sa zakladá ich rozhodnutie o zadržaní dotknutej osoby. Preto musia byť znalecké posudky lekárov, na ktoré sa súdy odvolávajú, dostatočne aktuálne (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Glien proti Nemecku z 28. novembra 2013, č. 7345/12, bod 85; Ilseher proti Nemecku z 4. decembra 2018, č. 10211/12 a 27505/14, body 132 a 133; Kadusic proti Švajčiarsku z 9. januára 2018, č. 43977/13, body 44 a 55).

Vyššie uvedenými princípmi sa však prvostupňový súd pri rozhodovaní o uložení ochranného liečenia neriadil. Súd vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré boli vypracované ešte v prípravnom konaní, teda rozhodne nie aktuálnych (z roku 2021, resp. neskorší, doplnený dňa 07.02.2022). Druhý z uvedených znaleckých posudkov (č. 9/2020, doplnený posudkom č. 2/2022 zo 07.02.2022) pritom ani neodporúča uloženie ochranného liečenia ústavnou formou, ale ambulantnou formou (závery posudku tvoria Prílohu č. 4 tohto odvolania). Za pozornosť stojí, že prvostupňový súd sa na str. 34 rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s obhajobnými námietkami o potrebe tieto posudky aktualizovať a tieto námietky jednoducho odignoroval, nehovoriac o ignorácii záverov vyššie špecifikovaného, neskoršieho znaleckého posudku o odporúčanej ambulantnej forme ústavného liečenia.

Obsah rozsudku s ohľadom na vyššie uvedené možno charakterizovať ako nepresvedčivý a nepodložený, a to tak vo vzťahu k údajnému skutku kupliarstva, ako aj skutku marenia výkonu úradného rozhodnutia. Nebolo dostatočne preukázané, že by obžalovaný v obžalobe uvedené skutky spáchal, ba ani to, že tam popísane skutky sa vôbec stali.

Na základe uvedeného obhajoba navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alebo aby vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie aj vlastným podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 08.01.2024. Nad rámec odôvodnenia vypracovaného obhajcom obžalovaný uvádza, že poškodeným sa cíti on, pretože oznámil krádež svojich vecí a miesto ochrany bol obvinený a neprávoplatne odsúdený. Ďalej opakuje argumentáciu obhajcu a poukazuje na ďalšie faktické nepresnosti uvedené prvostupňovým súdom.

Prokurátor odôvodnil odvolanie podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 02.01.2024. Prokurátor dôvodí, že „prvostupňový súd opomenul priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Skutky v bode 2) a 3) boli spáchané v roku 2021. Pred tým, ako obžalovaný Šimko spáchal tieto skutky, bol právoplatne odsúdený - trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. OT 133/20 zo dňa 25.11.2020, právoplatný dňa 25.11.2020. Je teda zrejme, že obžalovaný Šimko bol už za trestný čin odsúdený. Je teda zrejme, že pri rozhodovaní o treste za skutky v bodoch 2) a 3) je potrebné priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Uvedené však prvostupňový súd opomenul. Túto priťažujúcu okolnosť je potrebné priznať pri všetkých druhoch trestov, ktoré majú zákonom odstupňovateľnú trestnú sadzbu, ktoré súd týmto výrokom za skutky v bode 2) a 3) ukladal, teda pri treste odňatia slobody, ako aj pri treste zákazu činnosti. Následne je potrebné pri ukladaní trestu aplikovať aj § 38 ods. 4 Trestného zákona (prevaha priťažujúcich okolností), a to nielen pri treste odňatia slobody (čo prvostupňový súd zohľadnil), no aj pri treste zákazu činnosti (čo prvostupňový súd opomenul). Aj pri ukladaní trestu zákazu činnosti je potrebné zohľadniť pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a je potrebné aplikovať § 38 ods. 4 Trestného zákona. Možno v tomto smere poukázať na právne závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo 18/2020 zo dňa 24.03.2021, ktorý sa uvedenou otázkou zaoberal, a dospel k uvedenému právnomu názoru. V prípade obžalovaného Š. je teda potrebné, aby mu bol trest zákazu činnosti ukladaný za aplikácie § 38 ods. 4 Trestného zákona, a teda dolná hranica trestnej sadzby sa zvyšuje o jednu tretinu. Prvostupňový súd mal teda ukladať trest zákazu činnosti vo zvýšenej sadzbe 4 roky až 10 rokov. Prvostupňový súd uložil trest zákazu činnosti vo výmere 2 rokov, čo možno s poukazom na vyššie uvedené považovať za nezákonné. Nemožno súhlasiť so záverom prvostupňového súdu, ktorý pri treste zákazu činnosti nepriznal žiadnu priťažujúcu okolnosť. Nemožno totiž opomenúť, že obžalovaný Š. spáchal viac trestných činov vo viacčinnom súbehu (skutky v bodoch 2) a 3)), a že sa mu ukladá úhrnný trest, a teda uvedenú skutočnosť je potrebné posudzovať komplexne. Aj pri ukladaní trestu zákazu činnosti je preto potrebné prihliadať na to, že obžalovaný Š. spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Trestného zákona). Tiež aj pri treste zákazu činnosti je potrebné priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Prvostupňový súd nesprávne aplikoval § 38 ods. 1 Trestného zákona aj na túto trestnú vec, na čo však podmienky splnené neboli. Je totiž potrebné si uvedomiť, že obžalovaný Š. viedol vozidlo v čase zákazu činnosti, a to nielen v čase „súdneho“ zákazu činnosti, ale aj v čase zákazu činnosti uloženého mu dopravným inšpektorátom. Naplnil teda znak skutkovej podstaty „marí výkon rozhodnutia iného orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie iného štátneho orgánu o zákaze činnosti“. Tieto okolnosti (marenie rozhodnutia dopravného inšpektorátu), ktoré sú základným znakom skutkovej podstaty trestného činu podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktoré mal obžalovaný Š. naplniť,

nie sú však žiadnou priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Použitím § 37 písm. m) Trestného zákona teda nedôjde k pričítaniu tej istej okolnosti obžalovanému Š. dvakrát. Jedenkrát sa totiž zohľadní okolnosť, že bol v minulosti súdom odsúdený (ako priťažujúca okolnosť), a tiež sa nezávisle od toho zohľadní odlišná (nie tá istá) okolnosť, že nerešpektoval rozhodnutie dopravného inšpektorátu (ako základný znak skutkovej podstaty). Je teda zrejmé, že prípadné aplikovanie § 38 ods. 1 Trestného zákona nie je správne.“

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v príslušnej časti, a aby aplikoval priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) pri ukladaní trestu odňatia slobody a aj pri ukladaní trestu zákazu činnosti, a následne aby aj pri ukladaní trestu zákazu činnosti aplikoval § 38 ods. 4 Trestného zákona a trest zákazu činnosti ukladal vo zvýšenej výmere 4 roky až 10 rokov.

Prokurátor ani obžalovaný nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu protistrany, ktoré im bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované.

Odvolací súd po predložení veci nezistil také chyby konania predchádzajúce napadnutému rozsudku, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil vo veci verejné zasadnutie. Obžalovaný sa na verejné zasadnutie neustanovil potom, čo prevzal upovedomenie o jeho termíne i poučenie o možnosti konať v jeho neprítomnosti. Doručil odvolaciemu súdu žiadosť o konanie v jeho neprítomnosti. Takémuto postupu nebránili žiadne zákonné prekážky, a preto odvolací súd v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku konal v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol rozhodnúť v zmysle jeho petitu. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného, a tiež ustáliť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a z toho dôvodu za skutky 2) a 3) uložiť obžalovanému prísnejší trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť a včasnosť oboch odvolaní podaných oprávnenými osobami, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné a odvolanie prokurátora dôvodné nie je.

Súd prvého stupňa totiž v bodoch 1) a 2) nevykonal správnu analýzu skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a nesprávne pod ňu podradil preukázané konanie obžalovaného. V bode 3) z vykonaných dôkazov vyvodil také skutkové závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže ako preukázané fakty akceptoval okolnosti, o ktorých existujú rozumné pochybnosti. Jeho úvahy vedúce k týmto záverom sú vnútorne protirečivé alebo nezodpovedajú obsahu dôkazov, sú nepresné a intuitívne. Vzhľadom na vyčerpanie dokazovania návrhmi procesných strán a na odstup času od skutkov odvolací súd nepristúpil k vráteniu veci súdu prvého stupňa, keďže takýmto procesným postupom by došlo k predĺžovaniu protiprávneho stavu v zmysle pokračovania v trestnom stíhaní obžalovaného, a meritórne rozhodol vo veci.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>>.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, alinea prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona kto iného zjedná, pohne, zvedie, využije, získa alebo ponúkne na vykonávanie prostitúcie, alebo kto koristí z prostitúcie vykonávanej iným, alebo umožní jej vykonávanie, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Odvolačný súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli na hlavnom pojednávaní vykonané všetky dostupné dôkazy navrhnuté procesnými stranami, potrebné na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku a dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Rozsah dokazovania vykonaného na podklade návrhov procesných strán považuje odvolací súd za dostatočný a umožňujúci spravodlivé rozhodnutie.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 12.04.2022 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV na príslušný súd obžalobu na G. Š. v bodoch 1) a 2) pre prečiny kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Trestného zákona a v bode 3) pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na vyššie citovanom skutkovom základe.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.06.2022 obžalovaný učinil vo vzťahu k všetkým trom bodom obžaloby vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného, k bodom 1) a 2) vypočul svedkov V. Š.K. a G. E., podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku prečítal svedeckú výpoveď G. Š., podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecké posudky z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, a z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika, podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehral záznam volania obžalovaného na tiesňovú linku pre krádež oblečenia a obuvi, k bodu 3) vypočul príslušníka PZ K. D. a svedkyňu M. R.F., podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku prečítal svedeckú výpoveď policajta M. D., podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehral videozáznam z čerpacej stanice, podľa § 269 Trestného poriadku prečítal inštruktážny záznam Obvodného oddelenia PZ Bratislava Karlova Ves zo dňa 10.-11.06.2021 a ďalšie listinné dôkazy. Súd odmietol vykonanie dôkazu výsluchom matky obžalovaného, ktorý navrhla obhajoba.

Obhajoba obžalovaného, ktorého výpoveď bola na hlavnom pojednávaní podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná z dôvodu, že odmietol vypovedať, spočívala v tom, že v bodoch 1) a 2) sa dohodol s poškodenou, že bude v jeho byte poskytovať masáže, zákazníkov si bude manažovať sama. Bol prítomný pri jej viacerých telefonátoch so zákazníkmi, explicitne im uviedla, že o sexuálne služby sa nejedná. Platila mu za to, že je prenajímal priestor. V bode 3) obžalovaný odmietol vypovedať aj v prípravnom konaní.

Súd prvého stupňa postavil vinu obžalovaného v bodoch 1) a 2) predovšetkým na výpovedi svedkyne G. V. Š.K., prostitútky, ktorá vykonávala v byte obžalovaného prostitúciu rovnako ako predtým a aj potom na iných miestach, pričom pre vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného súdu prvého stupňa postačovalo, že v bode 1) jej obžalovaný pomohol zriadiť inzerát na internete a v bode 2) obžalovanému dávala časť zárobku. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa vyhodnotil výpoveď svedkyne ako celkom vierohodnú vzhľadom na jej obsah, ktorý zväčša korešponduje s obhajobou obžalovaného, avšak právne závery, ktoré súd v oboch bodoch obžaloby vyvodil zo zisteného skutkového stavu, nemožno akceptovať.

Obžalovaný pomohol V. Š., ktorá reagovala na ním daný inzerát ponúkajúci možnosť pracovať v domácom prostredí, tým, že v jej mene dal inzerát ponúkajúci masážne služby, a tiež tým, že ju učil ju masírovať, čo potvrdila nielen ona, ale aj svedok G. E., pričom sa mohol domnievať, že V. Š. možno poskytuje aj sexuálne služby, avšak uvedené nebolo jeho primárnym záujmom. Takýto záver odvolací súd oprel o znenie inzerátu obžalovaného i svedkyne, kde nie je o sexuálnych službách žiadna zmienka, a o okolnosť učenia svedkyne vykonávať masáž obžalovaným, ktorý má v tomto odbore živnosť. Takáto

participácia obžalovaného na tom, že V. Š. vykonávala v jeho byte prostitúciu, nepoukazuje na úmysel obžalovaného kupliarčiť, a nie je prípravou svedkyne na vykonávanie prostitúcie. Obžalovaný nemohol zjednať ani pohnúť na vykonávanie prostitúcie osobu, ktorá už prostitútkou bola, a ktorá sama chcela byť prostitútkou. Obžalovaný sa mohol domnievať, že svedkyňa je prostitútkou, keďže ňou bola aj predtým, avšak zároveň nemohol vylúčiť, že už chce byť masérkou. Nebolo ničím preukázané, že by konanie obžalovaného smerovalo k sústavnej činnosti spočívajúcej v tom, že svedkyňa sa bude živiť sexom za peniaze, a to o to viac, že obžalovaný mal forenzne významne znížený kontakt s realitou. Odvolací súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený nielen formálny znak získania iného k prostitúcii, ale ani zavinenie obžalovaného na tom, že svedkyňa vykonávala v jeho byte prostitúciu.

Obžalovanému bolo v oboch bodoch kladené za vinu aj to, že z jej prostitúcie koristil. Pojem koristenie nie je legálne definovaný, možno ho teda vykladať tak, že sa jedná o získavanie prospechu z vykonávania prostitúcie. V tomto smere sa prvostupňový súd nedostatočne vysporiadal s obhajobou spočívajúcou v tom, že svedkyňa zo svojho zárobku časť poskytovala obžalovanému, a to za užívanie jeho nehnuteľnosti. Argumentácia uvedená vyššie platí aj v tejto časti, pretože nebolo preukázané úmyselné zavinenie obžalovaného na tom, že svedkyňa má vykonávať prostitúciu a nie masáž, a to nielen pre absenciu dôkazov opaku, pričom pornografický obsah v telefónoch obžalovaného je bez vzťahu k žalovaným skutkom, naviac sa v nich nachádzalo aj znenie inzerátu explicitne vyjadrujúce, že sexuálne služby sa neponúkajú, ale aj pre znalecky preukázané znížené ovládacie aj rozpoznávacie schopnosti z dôvodu nediferencovanej neliečenej schizofrénie chronického priebehu. Prijímanie odplaty za poskytnutie priestoru je pritom legitímnou činnosťou majúcou oporu v občianskoprávných predpisoch, a nepreukazuje, že obžalovaný inkasoval časť zárobku od svedkyne aj preto, že jej umožnil vykonávať prostitúciu. Obžalovaný racionálne vysvetlil, že si vypýtal viac peňazí preto, že uňho spala ona aj jej priateľ G. E., a aj sa tu stravovali. Nakoniec z bytu odišli s tým, že obžalovaný volal na políciu, že ho obaja okradli. Subjektívna stránka smerujúca k získaniu prospechu naviazaného priamo na prostitúciu nebola ničím preukázaná.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v bodoch 1) a 2) a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, keďže jeho konaním neboli naplnené ani formálne a ani všeobecné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

V bode 3) prvostupňový súd postavil vinu obžalovaného na tom, že jeden príslušník PZ obžalovaného ako vodiča spoznal pri príjazde vozidla na čerpaciu stanicu a druhý príslušník PZ ho opoznal podľa chôdze na prehratom kamerovom zázname z čerpacej stanice. Odvolací súd z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní zistil, že policajť R. M. D. pristúpil k vozidlu zn. Fabia užívanému M. R.O. na základe agnoskácie obžalovaného, ktorého mal poznať z predchádzajúcej činnosti, a vedel, že má zákaz činnosti viesť motorové vozidlá, hoci z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že dôvodom služobnej činnosti policajta bolo to, že vozidlu nesvietili svetlá, vodič utiekol, pričom M. R. povedala policajťovi, že vozidlo viedol obžalovaný, pretože ona má zákaz činnosti, čo je obsahom úradného záznamu. M. R., ktorá sa pri vozidle nachádzala v čase, kedy mal podľa výpovede policajta vodič utiecť, nebola v prípravnom konaní vôbec vypočutá, na hlavnom pojednávaní skutočností uvedených v úradnom zázname poprela. Vina obžalovaného vyhlásená prvostupňovým súdom teda stojí len na agnoskáci obžalovaného policajtom, ktorý ani nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý, pretože na jeho osobnom výsluchu procesné strany netrvali. Videozáznam z čerpacej stanice neumožňuje individuálnu identifikáciu.

Z uvedených dôkazov odvolací súd zistil, že zásadná otázka, teda či je obžalovaný páchatelom žalovaného trestného činu, ostala aj po vyčerpaní dôkazných možností iba v rovine určitého stupňa pravdepodobnosti, čo nie je totožné s vylúčením všetkých rozumných pochybností, ktoré jediné môže byť podkladom pre uznanie viny zo spáchania trestného činu.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že obžalovaný bol vodičom motorového vozidla M. R. v bode 3), a preto napadnutý rozsudok zrušil aj v tomto bode a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Vzhľadom na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu odvolací súd nepristúpil k meritórnemu prejednaniu odvolania prokurátora, keďže jeho predmet týmto odpadol, a preto ho podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.